

Tots els dies 9

- 59 -

11 de gener de 2020

(Centre Cultural La Beneficencia. c/ Corona, 36. Valencia C.)

Institut d'Estudis Valencians

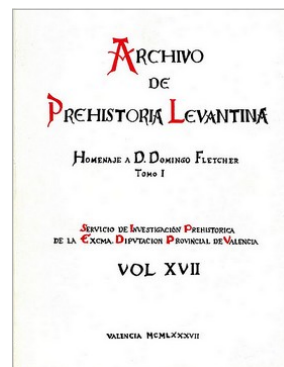
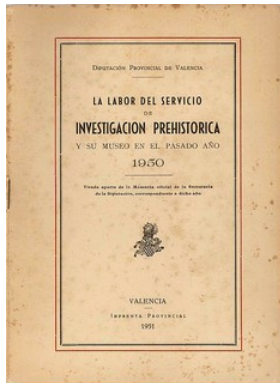

Plataforma Jovenil Valencianista

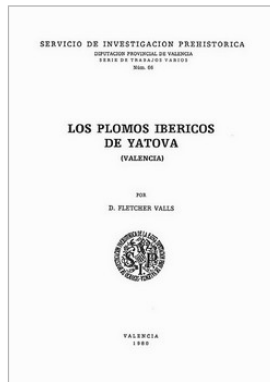
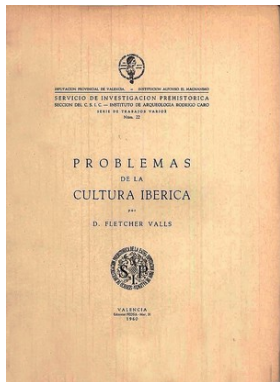

CONSCIÈNCIA VALENCIANA

Associacions col·laboradores

Archivo de Prehistoria Levantina. Vol XVII. Homenaje a D. Domingo Fletcher. Tomo I, 1987

Sagell del Servi d'Investigacions Prehistoriques

Domingo Fletcher Valls

(Valencia ciutat, 1912 – 1995)

Convencio Valencianista
cvalencianista@gmail.com

Algunes de les obres de Domingo Fletcher Valls

DOMINGO FLETCHER VALLS

(València ciutat, 1912 – 1995)

Fill de Domingo Fletcher Urrea, natural de Castello de la Plana i de professió comerciant –citad també com industrial–, i de Carmen Valls Honorato, de València ciutat, dedicada a la família i les labors de la casa, Domingo Fletcher Valls naixque en esta última ciutat el 19 d'agost de 1912. Tingue dos germanes: Teresa, naixcuda del matrimoni en 1908, i Ana, per part de pare, naixcuda en 1894. La família vivia en el districte del Teatre, en el carrer Culla, hui desaparegut i que se trobava molt prop de l'Ajuntament.

Realisà els seus estudis de bachillerat en l'Institut Lluís Vives. Estudià Filosofia i Lletres en l'Universitat de València i, quan encara era alumne universitari, en 1931 començà a col·laborar en el Servei d'Investigació Prehistòrica (SIP) de la Diputació de València de la mà de Lluís Pericot García; este servei havia segut creat uns anys abans per Isidre Ballester Tormo.

Mentres cursava els seus estudis també dugue avant prospeccions en els poblats ibèrics de Monravana i el Castellet de Bernabe en Llíria o en el de Torre Seca en el terme de Casinos, entre uns altres. A partir de 1933 participà en les excavacions arqueològiques del Tossal de Sant Miquel en Llíria, baix la direcció de Lluís Pericot i d'Emili Gómez Nadal. Finalisà els seus estudis de llicenciatura en 1934, obtenint Premi Extraordinari. Inicià el doctorat en Madrid en el curs 1934-1935; allí coneixera als professors Hugo Obermaier i Antonio García y Bellido i es convertirà, en el curs següent, en ajudant en les catedres de Prehistòria i d'Arqueologia de l'Universitat Central.

Ya en plena contenda bèlica, en 1937, es nomenat secretari de la Secció Històric-Arqueològica de l'Institut d'Estudis Valencians, creat eixe mateix any per Francesc Bosch i Morata, que presidia la Conselleria de Cultura del Consell Provincial Valencià, secció en la que s'havia integrat el SIP. Aci la seua labor fon escassa puix fon mobilisat per l'exèrcit. En est any publicà un llibret que titulà *Breus notes sobre el poblament ibèric de Sant Miquel de Llíria*.

Finalisada la guerra, en 1940 retorna a l'Universitat de Madrid, a on eixercirà de professor ajudant en la càtedra de Història Primitiva del Hombre, que dirigia Julio Martínez Santa-Olalla. En 1941 la mort de son pare l'obliga a tornar a València, a on s'establiria definitivament.

Durant un breu període fon empleat de comerç –segurament per raons familiars–, però eixa no serà la seua professió ni tampoc la seua vocació. Se casarà en Mª Paz Martínez Calbetó, natural de Castello de la Plana, i del matrimoni naixeran dos filles i un fill: Mª Paz, Mercedes i –el menor– Luis Domingo.

Pronte el trobarém dirigint diferents campanyes d'excavacions, per encàrrec de la Comissaria General de Excavaciones Arqueológicas, en la Pileta en Benaolán (Màlaga), en el poblament ibèric de Cabezo del Tío Pío en Archena (Múrcia) i

en la necròpolis visigòtica de Castiltierra (Segòvia). També, per encàrrec del SIP, dirigí les excavacions del jaciment roma del Secano en Monfort (Alacant), en 1941, i del poblament ibèric de la Torre del Mal Pas en Castellnovo (Castello), en 1946.

Son anys de treball de camp i de producció escrita, puix publicarà molt sobre els problemes de la prehistòria peninsular, les influències africanes en el desenvolupament del Paleolític superior i especialment sobre arqueologia ibèrica, desenvolupant una teoria innovadora sobre la cronologia de la ceràmica ibèrica, senyalant que la decoració geomètrica era anterior, i per tant més antiga, que la zoomorfa, la vegetal i l'antropomorfa. Estos estudis i uns altres sobre el món ibèric els publica en 1949 baix el títol de *Defensa del Iberismo*, com diém, oponent-se a teories pancèltiques i uniformadores de la protohistòria peninsular.

En 1950 accedí a la direcció del SIP, càrrec que ocupà fins a la seua jubilació en 1982. Des d'esta institució impulsà les excavacions arqueològiques en nombrosos jaciments, moltes dirigides per ell mateixa, com es el cas de les de la Cova Negra en Xativa o el Tossal de Sant Miquel de Llíria.

Entre 1955 i 1959 fon el responsable de la documentació i inspecció, per part del Servei de Defensa del Patrimoni Artístic Nacional, de les obres de consolidació i restauració del Teatre Romà de Sagunt.

Les seues investigacions abarquen des del Paleolític fins a l'època romana en les terres valencianes, destacant especialment els seus treballs sobre la cultura ibèrica –com ya s'ha indicat– i la seua epigrafia, els quals supongueren grans aportacions. El seu llibre *Los problemas de la Cultura Ibérica*, publicat en 1960, se convertí en text d'obligada referència, lo mateix que els seus estudis posteriors, entre uns altres els dedicats als poblaments del Tossal de Sant Miquel en Llíria, de la Bastida de les Alcusses en Moixent, i del Solaig en Bechí, o a la necròpolis de la Solivella en Alcalá de Chivert.

Les seues aportacions sobre la fundació de la ciutat de València i sobre uns altres aspectes de l'arqueologia romana també foren de notable importància.

Entre 1950 i 1982, el SIP, baix la direcció de Fletcher protagonisà l'etapa més fecunda des de la seua creació, velant per la conservació del patrimoni arqueològic, per l'investigació, l'increment de les col·leccions i exposicions en les sales del museu, per armar una biblioteca especialitzada i per la labor editorial realitzada: la publicació de les memòries anuals que arreplegaven l'activitat arqueològica de l'institució i la revista *Archivo de Prehistoria Levantina*.

En 1984, la Diputació de València el nomenà director honorari del SIP, i en 1985 fon investit doctor honoris causa per l'Universitat de València.

Mori el 31 d'agost de 1995 i està soterrat en el Cementeri General de València.

J.M.M.